

Publiken om Anette/Anette

Fredric Berg, 24 år, arbetslös:

– Det var rätt intressant att få se polisernas arbete och hur det går till, men det gav ingen ny bild av polisen. Jag saknar de sociala och politiska aspekterna. Till exempel pratar en av poliserna om att polisen är till för att hjälpa, men jag tror att de främst är till för de rika i samhället. Polisen gör mycket bra, men de tar aldrig reda på varför människor begår brott.

Merete Karlsson, 66 år, pensionär:

– Filmen var jättebra gjord. Det var likasom ingen hysteri utan visade det vanliga, hur det är på arbetsplatsen. Man slapp att se det blodiga utan det fick man ana sig till när poliserna berättade hur det såg ut.

Sofie Lindé, 40 år, lärare:

– Jag tyckte att den var bra. Det var intressant att de jämförde två städer och eftersom jag kommer från Borlänge är det intressant att se hur det är där nu. En av poliserna beskrev att de är väldigt utsatta i småstäderna jämfört med i Stockholm, där det kommer väldigt många poliser på en uttryckning. De har inte samma resurser och det är lite otäck.

I huvudet på två filmmakare

INTRSSET FÖR DECKARE OCH THRILLERS fick två filmare att fråga sig hur kriminalpolisen egentligen arbetar. Resultatet blev en oblodig, men närgången dokumentär.

På Göteborgs filmfestival visades den anorlunda dokumentären *Anette & Anette – Krimjouren*. Upprinnelsen till filmen var filmmakarna Christina Olofson och Klara Björks gemensamma intresse för tv-serier som *Tennyson* och *Frost*. I sitt arbete hade de också stött på poliser och funderat kring hur deras arbete var.

– Vi undrade hur man kunde behålla sin humanism i polisarbetet, säger Klara Björk som var den som började undersöka om ett filmprojekt kunde dras igång.

– När vi gjorde researchen träffade vi Anette Bäckvall i Borlänge och Anette Frykler i Trollhättan och vi fick bra kontakt med dem, säger Christina Olofson.

Huvudpersonerna har lång erfarenhet inom polisen. Publiken blir bekant med två människor med humor, värme och varsamhet. Under tre år följde filmarna med Anette

och Anette under dagliga uttryckningar, pappersarbete och rättegångar. I motsats till tv:s kriminalserier skildras den här filmen ett arbete som sällan blir våldsamt eller högljutt, men kräver stort tålamod.

– Jag tror att Anette och Anette har utvecklat en relation till gärningsmän som är som en relation mellan förälder och tonårsbarn, inte den aggressiva man ser på tv, säger Klara Björk.

Ena stunden skrattar publiken åt en struts vars död verkar misstänkt för att sedan tystna i allvar när en man blir upprigad, misstänkt för övergrepp.

– Vi har fått frågan om det är polispropaganda, men jag tror att folk inte känner till den här världen som poliserna arbetar i, säger Christina Olofson.

Båda filmarna hoppas att även poliser ska få något att tänka på efter att ha sett filmen.

– Jag är ganska nöjd om jag lyckas skapa en konflikt hos dem som bestämt sig för vad de tycker om polisen, säger Christina Olofson.

Viveca Bladh